

РЕШЕНИЕ

№ 19396

гр. София, 19.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 29.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **2530** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на П. Г., [дата на раждане] , гражданин на Н., съд. адр. [населено място], [улица] срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 01.02.2026 г. , издаден от завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Катар. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 22 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Моли отмяна на акта. Моли присъждане на деловодни разноски. Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Моли присъждане на деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят посочва, че е кандидатствал за издаване на виза „Д“, доколкото има предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и

семеен живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Правото на свободно избиране на труд попада под общото понятие „личен и семеен живот“. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, съдът приема, че тя следва да се разгледа по същество, като се провери, дали тези защитени от Конвенцията права не се нарушават по недопустим начин с процесния отказ за издаване на виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец № DON26000019V жалбоподателят е поискал от посолството на Република България в [населено място], Катар да му издаде виза тип „Д“, доколкото има предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Катар. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 22 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 6/30.12.2025 г., издадена от извънреден и пълномощен посланик в посолството на Република България в [населено място], Катар, както и Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република България във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза „Д“ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 22 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета

държава. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения, като по делото такива данни не се установиха.

Съгласно чл. 30, ал. 2 о НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Т. становище е приложено под л. № 54 от делото, като в него няма данни жалбоподателят да представлява заплахата за националната сигурност. В становището е посочено, обаче, че жалбоподателят попада в хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ, доколкото не е посочил работодател, при който ще упражнява трудовата си дейност, нито град, в който ще работи. Също така е установено, че жалбоподателят не познава характерът и естеството на предстоящата трудова дейност, условията на труд, както и съдържанието, респективно съществените елементи на трудовия договори длъжностната характеристика. Така, при цялостния анализ на фактите около заявената цел на пътуване, били повдигнати основателни съмнения, че кандидатът използва целта на пътуването като предлог за легална миграция към 3. Европа. Тез мотиви са възприети в процесния отказ.

Както се посочи, в процесния случай жалбоподателят кандидатства за виза „Д“, доколкото има предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ, което е видно от писмото на МВР- Дирекция „Миграция“, приложено под л. № 15 от делото. Съгласно чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/200, като съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта. В процедурата по чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ положителното становище е изготвено на база на приложените документи към заявлението. По-конкретно, проверен е сключеният трудов договор и други обстоятелства във връзка с трудовото правоотношение. Тази проверка е извършена във връзка с чл. 2, ал. 4 от ППЗТМТМ, според който в трудовия договор следва да се определят задълженията на страните относно разходите за квартира, медицинско лечение, застраховки, транспорт от и до държавата, където е обичайното местоживеее на работника – гражданин на трета държава. Посочената проверка на трудовия договор и релевантните към него документи и обстоятелства се извършва от АЗ от формална страна. Ето защо, тя не е задължително положително условие за положително становище от ДАНС в съгласувателната процедура по чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Както се посочи по-горе, ДАНС дава отрицателно становище, което е възприето като мотив в обжалвания отказ, като приема, че жалбоподателят попада в хипотезите на чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 22 от ЗЧРБ. По делото не се установи обратното. Ето защо, настоящата инстанция приема тези мотивите по оспорвания административен акт.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е

изцяло неоснователна и издаденият административен акт е законосъобразен.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответната администрация следва да се присъдят деловодни разноски от 102,25 евро.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Г., [дата на раждане] , гражданин на Н., съд. адр. [населено място], [улица] срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 01.02.2026 г. , издаден от завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Катар.

ОСЪЖДА П. Г., [дата на раждане] , гражданин на Н., съд. адр. [населено място], [улица] да заплати на МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 102,25 евро деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.